

a uns deu milions d'espanyols; i si es logra fer acceptar per la comissió organitzadora els principis ja estudiats serà obra magna i altament profitosa que sols al Sindicat haurem d'agrair.

I no hem de parar aquí; podríem ésser titllats d'egoistes si sols pretenguéssim resoldre les qüestions que sols afectin directament, nostra classe viu massa lligada amb totes les altres, per no estudiar amb carinyo tot lo que pugui contribuir al millorament de l'humanitat, intervenint-li d'una manera decisiva i fecunda donant regles d'higienització i sanejament ja sia en les urbs, ja sia en el camp, no permetent que a voltes sofreixin l'influència malèfica de la política, obres que estudiades i desenrotllades per una entitat competent, serien d'un gran rendiment de salut i benestar social.

J. FERRER PRAT

Covardies!

I

El dia 1 de Desembre de 1921, la *Mutual Mèdica*, amb el funcionament de les seves dues seccions, pogué assolir la plenitud de sa vida rompent el capell de crisàlida on la tancaven onze mesos de laboriosa gestació. I malgrat el llarg temps transcorregut des de la seva concepció, ni encara tots els companys hi són ingressats, ni tots els inscrits ho són a tots els grups.

Per què?

Profusa és la gama d'enganyoses suspicàcies de què tinc notícia, i amb les quals molts pusilànims inconscientment es forgen l'imaginari «papu» que els aterroritza i és causa del seu retraïment.

No vull ocupar-me dels que pobres d'argumentació s'encastellen en el prosaic i acomodatiu «perque no», ni tampoc dels que, vassalls del «magister dixit», abdiquen del seu propi criteri, i pacientment esperen oïr la imperativa veu d'un altre «mestre», que els dexondi cridant-les novament, *desperta, Llätzer, alça't! i camina*. Perquè entoçudits els uns, i esclaus els altres, seria molt difícil convence'ls, i, francament, no m'agrada perdre el temps.

Tampoc parlaré dels que per por a les «quotes» ressen retrets. El meu escrit del BUTLLETÍ n.º 27, demostrant la possibilitat de reduir-les i fins anular-les, dona la «tònica» del just valor que elles tenen i del modo com deuen ésser considerades.

Ometré, també, als que «volent i dolent», i, que a pesar de reconèixer la utilitat de la *Mutual* i desitjant ingressar en ella, no poden fer-ho per la rebequeria de no voler sindicar-se, dominats pel infundat temor al nom, o per manca d'idealitat. Ells, alligonsats per l'experiència i la reflexió i convençuts que el nom fa la cosa i que el nostre Sindicat és tot companyerisme i germanor, tard o d'hora vindran amb nosaltres.

Altres hi ha que vacilen per por de perdre els

drets de mutualista, si un dia deixessin d'estar sindicats.

La *Mutual Mèdica* és el nucli de cristallització de tots els amors del Sindicat: d'ell depen i per ell viu; i, per tant, lògicament no deu brindar mai la seva «mel» als que d'aquell siguin extranys, exclosos o renegats. Sol mereixen excepció, els que per emigrar de Catalunya, són involuntàriament obligats a sortir-se'n.

El Sindicat, en son Reglament, com les altres entitats i Instituts en les seves ordinacions, i al igual que els pobles en el seu codi penal, ha de tenir i té establertes les oportunes sancions que li assegurin a ell i als seus associats, fecunda vida, sempre harmònica i sossegada, i entre elles figura, com a *mida extrema*, l'expulsió, clarament definida en el sèptim article del seu Reglament, i plenament justificada pels del capítol XX del mateix.

Però aquestes sancions no poden espantar mai als que tenen com a pauta les regles de bona «companyonia»: sols les han de témer, si algun n'hi ha, els rèprobes, que professionals de la rebeldia, amb la sagrada capa d'amic, encobreixen les seves insanes bastardies.

Tampoc por espantar a ningú ni ser causa de divorci, la futura actuació del Sindicat. Encarnat, ell, de «pau» i «d'amor», no implantarà mai la censurable i punible hegemonia del «garrot» ni del «browing», pel desenrotll de plans ni consecució d'ideal. Reglamentat d'acord amb la llei de les majories, la honradesa i cultura dels seus components, la nostra missió i lluita en pro de la salut i vida del pròxim i l'imperi de les lleis de Deu i dels homes, en són la més absoluta garantia.

No són legió, però alguns companys hi han que s'abstenen per temor a les claudicacions de Juntes de Govern que fossin ineptes o malversadores.

No crec tan imminent ni tan greu el perill. Tot és possible en el món, però cal saber distingir.

La *Mutual*, en el règim democràtic en què viu, té els càrrecs, mai hereditaris ni per dret diví: són sempre d'elecció popular i essent de duració limitada, no estan mai usdefruitats per les mateixes persones. Els associats, al elegir-les i coneixent-les, poden i deuen fer bona tria.

La seva direcció i l'administració, no són unipersonals. Estan centralitzades en varis individus que obren conjuntament, i seria una raresa la confabulació de tots ells per a fins reprovables.

Funciona subjecte a la fèrula del Sindicat, que exerceix la seva alta inspecció per mitjà de dos delegats.

Ingressa cada mes a la Caixa de Pensions els diners recaptats, per a convertir-los més tard en «valors de l'Estat» considerats com els de més garantia; i diposita aquests en Bancs de reconeguda solvència en qualitat de «valors en custòdia» per a lliurar-los de tota fallida.

Sols reté en la Caixa social petites quantitats per atendre les despeses corrents.